

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา ปี C

ข้อคิดจาก FABC

- สอนเรื่องการภาวนา โดยเน้น ลักษณะสำคัญของการภาวนาสี่ประการ
 1. สรรเสริญพระเจ้า
 2. ขอบพระคุณพระเจ้า
 3. ขอโทษพระเจ้า
 4. วอนขอพระพรจากพระเจ้า

บทอ่านจากหนังสือพงศาวดาร ๒๒ (2 พกษ 5: 14-17)

- เรื่องราวของนาอามานชาวซีเรียที่กษัตริย์แห่งซีเรียส่งมาหา กษัตริย์แห่งอิสราเอล เขาเป็นโรคเรื้อนที่ไม่มีใครรักษาให้หายได้อย่างแน่นอน เรียกว่าสิ้นหวัง แต่กษัตริย์แห่งซีเรียทราบว่ามีประกาศที่อิสราเอลที่จะสามารถรักษาเขาให้หายได้
- เรื่องที่น่าคิดคือ เวลานี้เป็นเวลาที่ซีเรียเป็นใหญ่ทางการเมือง การปกครอง และการรบ ส่วนอิสราเอลนั้นเป็นแผ่นดินที่เล็กน้อยเหลือเกิน ที่สำคัญที่ซีเรียมีแม่น้ำที่ใหญ่กว่าแม่น้ำจอร์แดนแห่งอิสราเอล
- แต่ว่า เมื่อนาอามานมาถึงเขากลับได้รับคำสั่งจากประกาศให้ลงไปจุ่มตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง ซึ่งที่แรกเขาโกรธมาก แต่ที่สุดเขายอมทำตามเพราะคำขอร้องของบรรดาผู้ติดตาม ผลตามมาก็คือแม่น้ำจอร์แดนแห่งอิสราเอล แผ่นดินเล็กๆ แห่งอิสราเอลแต่เป็นของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือพระยาห์เวห์สามารถทำให้เขาหายเป็นปกติได้ นี่คือการอัศจรรย์แห่งความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ที่ทรงพระนามว่า “พระยาห์เวห์”
- ผลตามมาก็คือคำสารภาพของนาอามาน “บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าไม่มีพระเจ้า ณ ที่ใดในโลก นอกจากในอิสราเอล”
- คำสารภาพของนาอามานคือคำประกาศ “ยืนยันความเชื่อ” นั่นเอง นาอามานปรารถนาจะให้ของกำนัลแก่ประกาศกแต่ได้รับการปฏิเสธโดยประกาศกเอลีชา
- ดังนั้น สิ่งที่น่าคิดที่สุดในพระคัมภีร์วันนี้คือ นาอามานขอเอลีชาดังนี้คือ “ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอท่านได้โปรดให้ดินจากที่นี้บรรทุกล่อคู่หนึ่งให้แก่ผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะตั้งแต่นี้ไปผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือของถวายใดๆ แต่พระอื่น นอกจากถวายแด่พระยาห์เวห์”
- ประเด็นสำคัญที่สุด คือ นับจากวันนี้ไป นาอามานคงจะได้เอาดินที่อิสราเอลไป และทุกครั้งที่เขาจะขอบพระคุณพระเจ้า เขาคงจะเอาดินนั้นเทลงบนพื้นที่ซีเรีย และเขาคงจะจูบคำนับกราบนมัสการขอบพระคุณพระเจ้าแห่งอิสราเอล บนดินอิสราเอล ที่ปูอยู่บนพื้นดินในประเทศซีเรียแน่นอน
- ความเชื่อที่สำคัญคือพระเจ้าเที่ยงแท้คือ “พระยาห์เวห์” คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลนั่นเอง

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลอัครสาวก ถึงทิโมธี ฉบับที่สอง (2 ทธ 2:8-13)

- เปาโลเรียกร้องให้ทิโมธี “ระลึกถึง” เขาต้องระลึกถึงพระเยซูคริสต์เจ้าผู้สืบเชื้อสายจากดาวิด สิ่งที่สำคัญคือสิ่งที่ต้องมีสำนึก ระลึกถึงพระคริสต์เจ้าผู้ทรงกลับคืนชีพ แน่แน่นอนที่สุดสาระคือพระคริสต์เจ้า ดังนั้น พระทรมาน การสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ คือสาระที่ต้องระลึกถึงเสมอ
- ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ที่ได้รับ หรืออะไรก็ตาม เปาโลย้ำความจริงว่า ถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะดำรงชีวิตกับพระองค์ ถ้าเราเพียรทน เราก็จะได้ครองราชย์กับพระองค์
- ดังนั้น เปาโลเรียกร้องให้ต้องซื่อสัตย์และมีสำนึกระลึกถึงความจริงประการนี้เสมอ

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา (ลก 17:11-19)

- พระวรสารนักบุญลูกา เล่าเรื่องคนโรคเรื้อนสิบคนที่ร้องหาพระเยซูเจ้าให้ทรงเมตตา ให้รักษาพวกเขาให้หาย พระองค์สั่งให้พวกเขาไปแสดงตัวกับพระสงฆ์ การแสดงตัวกับพระสงฆ์เพื่อเป็นการยืนยันว่าพวกเขานั้นเป็นโรคเรื้อนหรือหายแล้ว ยังเป็นมลทินอยู่หรือพ้นจากมลทินแล้ว
- ประเด็นสำคัญ อยู่ที่อัศจรรย์ที่พวกเขาได้รับการรักษาให้หายทั้งหมด ทั้งสิบคนขณะที่เดินทางไปหาพระสงฆ์ตามคำสั่งของพระเยซูเจ้า แต่พระวรสารบันทึกว่าในสิบคนนั้นมีเพียงคนเดียวที่เมื่อทราบหายแล้ว “ก็กลับมาพลางส่งเสียงดังถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาชบหน้าลงแทบพระบาท ขอบพระคุณพระองค์” พระวรสารเน้นว่า เขาคนนี้ “เป็นชาวสะมาเรีย”
- ชาวสะมาเรียไม่ได้เป็นที่ยอมรับสำหรับชาวยิวชาวยูดาห์ เพราะเขาถือว่าชาวสะมาเรียเป็นเลือดผสม ไม่ใช่เชื้อสายที่บริสุทธิ์ดังเช่นชาวยิวในเผ่ายูดาห์ หรือในอาณาจักรยูดาห์ และที่น่าคิดคือ “ยูดาห์” แปลว่า “รัฐคุณ”
- แต่เราพบว่า มีเพียงคนเดียวที่กลับรู้จักคุณพระเยซูเจ้า ที่กลับมาหาพระองค์ กราบขอบพระคุณ รู้คุณต่อพระองค์ และเขาคือชาวสะมาเรียไม่ใช่ยูดาห์ที่แปลว่ารัฐคุณแต่อย่างใด

การไตร่ตรอง

- พี่น้องที่รัก เรื่องราวในพระคัมภีร์ประจำวันอาทิตย์นี้มีคนโรคเรื้อน 11 คน คนหนึ่งในหนังสือพงศกษัตริย์ อีกคนในพระวรสาร เราเห็นบริบทที่สำคัญคือ
 - ความสำนึกในพระคุณของพระเจ้า
 - การสรรเสริญ
 - การขอบคุณ
- และที่สำคัญ หากเรามานับชาวซีเรียที่สำนึกที่สุดว่ามีแต่พระเจ้าแท้คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลเท่านั้น และในพระวรสารคนโรคเรื้อนคนหนึ่งที่สำนึกรู้คุณคือชาวสะมาเรีย

- ที่หน้าแปลก คือ คนโรคเรื้อนอีก 9 คนที่ไม่ได้มาขอบพระคุณพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ถูกระบุว่าเป็นชาวสะมาเรีย ดังนั้น เป็นไปได้มากที่สุดว่าพวกเขาน่าจะเป็นพวกที่มาขอบพระคุณพระเจ้าแต่ไม่ได้มา
- สำคัญวันนี้ คือ การสำนึกในพระเจ้า ทำให้เราต้องภาวนา และสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชียให้เราไตร่ตรองในวันนี้คือเรื่อง “การภาวนา”
- การภาวนาที่ประกอบด้วย
 1. การสรรเสริญ
 2. การขอบพระคุณ
 3. การขอโทษ
 4. การวอนขอ
- พี่น้องที่รัก พ่อคิดว่าวันนี้เรื่องราวจากพระคัมภีร์ทั้งสามตอนที่เราได้ฟัง ทำให้เราต้องมี “สำนึก” ทำให้เราต้องมี “สำนึกขอบคุณ” พระเจ้า ให้เราที่เชื่อ รัก และหวังในพระเจ้าต้องกล้าที่จะคุกเข่าลงภาวนาอย่างจริงจัง
- คงไม่ต้องนำดินจากอิสราเอล เพราะนั่นเป็นเครื่องหมาย แต่อันที่จริงพระเจ้าสถิตอยู่ทุกแห่งหนอย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้น พ่อเชื่อว่า ถึงเวลาที่เรากำลังหันมาภาวนากันจริงจัง ภาวนาให้ถูกต้องถ่องแท้ ภาวนาด้วยความสำนึกถึงพระเจ้า รู้คุณพระเจ้า
- บ่อยๆ คริสตชนภาวนาเริ่มด้วยการวอนขอพระเจ้า ขอ ขอ และก็ขอ เราอาจลืมส่วนสำคัญของการภาวนาอีกสามส่วนที่สำคัญกว่า เพราะการวอนขอนั้นเป็นอันดับสุดท้ายจริงๆ ในการภาวนา เราต้อง
 1. สรรเสริญพระเจ้าเพราะองค์องค์ยิ่งใหญ่
 2. ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงพระทัยดีเสมอ
 3. ขอโทษพระองค์เพราะเราบ่อยครั้งเป็นคนบาป
 4. วอนขอสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตและที่สำคัญวอนขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด
- ตัวอย่างคำภาวนาของพระเยซูเจ้า “พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง (สรรเสริญพระเจ้า) ถ้าเป็นไปได้โปรดให้กาลิกสนี่พ้นไปเถิด (วิงวอนขอ) แต่กระนั้นก็ต้องทำให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด”
- พี่น้องที่รัก ให้เรามุ่งมั่นภาวนาด้วยความสำนึก รู้คุณพระเจ้า และภาวนาด้วยความศรัทธาแท้จริง เชื่อแท้จริง รักและหวังในพระองค์อย่างแท้จริงเถิด
- สุขสันต์วันพระเจ้า ให้เราสรรเสริญพระเจ้า ขอบพระคุณ ขอโทษ และวอนขอพระพรที่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างแท้จริงเถิด อาแมน